ЄДИНА КРАЇНА!

НАРОДНА АРМІЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ЧЕТВЕР, 12 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ №27 (5362)

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ

Фото з архіву «НА»

ДИРЕКТОР ДЕПАРТАМЕНТУ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ ТА ПОСТАЧАННЯ МАТЕРІАЛЬНИХ РЕСУРСІВ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ НЕЛЛІ СТЕЛЬМАХ:

«ВІЙСЬКО, ЗА ЯКИМ СИЛА І ПІДТРИМКА НАРОДУ, Є НЕПЕРЕМОЖНИМ»

«Можу сказати, що четверту хвилю мобілізації нам вдається забезпечувати значно краще, ніж попередні. Однак робити це доводиться в авральному порядку. Коли я почала вивчати стан справ у департаменті, стало зрозуміло, що минулого року планування державних закупівель на 2015 рік взагалі не здійснювалося. Для того, аби нині процес йшов у нормальному робочому ритмі, принаймні ще в листопаді потрібно було хоча б підписати з виробниками відповідні протоколи. Пошив одягу — це певний технологічний процес, його повний цикл становить 4–5 місяців. Тобто для того, щоб наступної зими наші бійці були одягнені в зимові однострої вчасно, ми працюємо вже зараз, і це нормально. А от забезпечувати поточні потреби доводиться, як то кажуть, «з коліс» — склади порожні, все що виробляється для потреб армії, відразу ж доставляється у військові частини.

Але навіть за таких умов у забезпеченні війська є великі зрушення на краще. Я часто буваю у військових частинах, на полігонах. Хлопці, які були мобілізовані під час першої, другої хвиль, пройшли АТО і нині служать інструкторами, кажуть: так, різниця є, і вона суттєва». СТОР. 5

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

«ГАРЯЧА» ТЕЛЕФОННА ЛІНІЯ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

Сьогодні, 12 березня 2015 року, з 15.00 до 16.30 редакція газети «Народна армія» проводить пряму телефонну лінію з читачами.

На запитання наших читачів відповідатимуть представники Департаменту фінансів Міністерства оборони України.

Чекаємо ваших дзвінків з актуальних питань фінансового забезпечення та порядку виплати додаткових винагород військовослужбовцям Збройних Сил України — учасникам АТО за телефонами: (044) 489 50 06, (098) 639 88 58.

Читачі, які з певних причин не матимуть можливості зателефонувати до редакції, можуть завчасно надіслати свої запитання електронною поштою: n_army@army.kiev.ua

НА ЧАСІ

НА РОЗВИТОК ОЗБРОЄННЯ — 14 МЛРД ГРИВЕНЬ

Згідно з показниками Державного оборонного замовлення на 2015 рік до Збройних Сил України буде поставлено понад 500 основних зразків озброєння та військової техніки, понад 300 тисяч одиниць засобів ураження та понад 3,5 тисячі інших зразків ОВТ. СТОР. 2

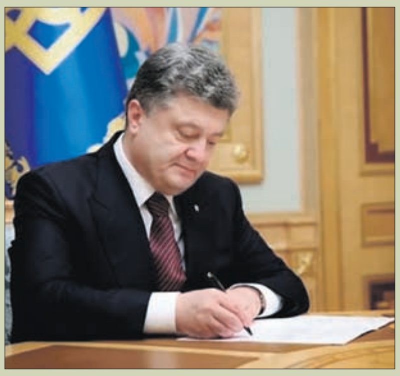

Фото з архіву «НА»

Народна армія

12 березня 2015 року

ОФІЦІЙНО

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ВАЖЛИВІ ЕКОНОМІЧНІ ЗАКОНИ, ЗОКРЕМА ЗМІНИ ДО ДЕРЖБЮДЖЕТУ-2015 ТА ЩОДО ПЕНСІЙ ПРАЦЮЮЧИХ ПЕНСІОНЕРІВ

Президент підписав низку законів, ухвалених Верховною Радою 2 березня, прийняття яких є однією з умов надання Україні розширеного кредитування від Міжнародного валютного фонду, повідомляє прес-служба глави держави.

Зокрема підписано Закон № 217-VIII «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», згідно з яким основні фінансові показники країни приведено у відповідність з макроекономічними реаліями.

Також підписано закон № 213-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення», згідно з яким тимчасово обмежено розмір пенсій працюючим пенсіонерам.

Крім цього, глава держави підписав закони, прийняті 2 березня:

№ 211-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України», згідно з яким звільнено від оподаткування благодійну допомогу вимушеним переселенцям;

№ 212-VIII «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» стосовно розширення фінансових повноважень місцевих бюджетів;

№ 214-VIII «Про внесення змін до Митного кодексу України щодо посадових осіб органів доходів і зборів»;

№ 215-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо посадових осіб контролюючих органів»;

№ 219-VIII «Про внесення змін до розділу VIII «Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» щодо зменшення навантаження на фонд оплати праці, покликаний сприяти легалізації зарплат.

НА ЧАСІ

НА РОЗВИТОК ОЗБРОЄННЯ — 14 МЛРД ГРИВЕНЬ

У Києві стартувала організована Міністерством оборони України акція для представників провідних українських та іноземних засобів масової інформації. Метою її проведення є висвітлення участі Збройних Сил України у проведенні антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях.

РОЗКАЖІТЬ ПРАВДУ ПРО ПОДІЇ НА СХОДІ УКРАЇНИ

На початку акції в Міністерстві оборони України відбувся спільний брифінг керівництва Міністерства оборони та Генерального штабу Збройних Сил України, а також Міністерства інформаційної політики України.

— Ми вітаємо бажання і готовність присутніх журналістів працювати над правдивим висвітленням ситуації в зоні проведення антитерористичної операції. Переконаний, що підготовлені вами об'єктивні сюжети допоможуть розповісти населенню ваших країн про життя в районі конфлікту та заходи, які вживаються для його врегулювання, — наголосив під час брифінгу заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед.

Планується, що учасники акції побувають на Сході України, де в межах престуру працюватимуть у секторах антитерористичної операції, з військовослужбовцями на блокпостах та маршрутах патрулювання, висвітлюватимуть роботу груп цивільно-військового співробітництва «СІМІС» та органів місцевої влади, а також матимуть змогу поспілкуватися з місцевим населенням.

У 2015 РОЦІ ВІЙСЬКО ОТРИМАЄ ПОНАД 500 ОСНОВНИХ ЗРАЗКІВ ОВТ

Окрім цього в ході брифінгу заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед проінформував журналістів про поточний стан фінансування Збройних Сил, закупівель озброєння та військової техніки для вітчизняного війська тощо. Зокрема, за його словами, у 2015 році відповідно до показників Державного бюджету Міністерство оборони України спрямує на розвиток озброєння 14 млрд гривень, що становить майже третину оборонного бюджету (31,4%). Для порівняння: у минулому році ця сума становила 3,9 млрд гривень.

— Необхідність збільшення видатків пов'язана з поточною воєнно-політичною ситуацією навколо України та незадовільним станом окремих зразків озброєння та військової техніки Збройних Сил України, вік якої перевищує 30 років. Міністерство оборони України здійснює закупівлі озброєння та військової техніки з суворим дотриманням законодавства та стандартів процесу закупівель відповідно до державного оборонного замовлення на поточний рік. Згідно з показниками Державного оборонного замовлення на 2015 рік до Збройних Сил України буде поставлено понад 500 основних зразків озброєння та військової техніки, понад 300 тисяч одиниць засобів ураження та понад 3,5 тисячі інших зразків ОВТ, — зазначив Петро Мехед та додав, що при підготовці відповідних пропозицій Міністерство оборони України виходило із показників, закладених під час планування заходів із закупівлі озброєння та військової техніки, а також проведення дослідних конструкторських робіт в інтересах Збройних Сил України на 2015–2017 роки.

Крім того, згідно із зобов'язаннями 2014 року цьогоріч Збройні Сили отримають ще близько 450 тисяч засобів ураження, 70 основних та понад 600 інших зразків озброєння та військової техніки.

Зокрема, відповідно до Державного оборонного замовлення на 2014 рік до 30 квітня 2015 року відбудеться поставка Збройним Силам України тепловізійних приладів виробництва американської компанії «American Technologies Network Corporation».

Показниками Державного оборонного замовлення на 2015 рік передбачена поставка Збройним Силам України тепловізійних монокулярів, бінокулярів та прицілів марки «Archer», які виробляються в Україні з імпортних комплектуючих компанією «Термал Віжн Технолоджис» і повністю задовольняють сучасним технічним вимогам.

Відповідні закупівлі передбачені державним бюджетом України.

Разом з цим Міністерство оборони України ініціювало внесення змін до Закону України «Про державне оборонне замовлення» щодо спрощення порядку замовлення та зменшення термінів його формування.

Військові частини і підрозділи Збройних Сил України в зоні АТО продовжують отримувати відновлене озброєння та військову техніку. Так, за минулий тиждень ремонтно-відновні бригади Збройних Сил України в зоні АТО відремонтували 242 одиниці озброєння та військової техніки, зокрема 11 танків Т-64 та 2 танки БМ «Булат», 4 самохідні гаубиці 2С1 «Гвоздика», 3 бойові машини піхоти БМП-1 та 11 БМП-2, 7 бронетранспортерів БТР-70 та 1 БТР-80, 1 броньовану розвідувально-дозорну машину БРДМ-2.

Крім того, до строю повернулися 206 одиниць автомобільної техніки, зокрема 71 «Урал», 47 ЗіЛів, 31 ГАЗ-66, 1 КрАЗ, 22 КАМАЗи, 10 МАЗів та 6 багатоцільових легких броньованих тягачів МТ-ЛБ-АТ.

Отже, за словами заступника Міністра оборони України — керівника апарату Петра Мехеда, загалом з початку проведення антитерористичної операції для Збройних Сил України відновлено та відремонтовано 21 тисячу 148 одиниць озброєння та військової техніки. Із них 19 тисяч 849 одиниць відновили ремонтно-відновні бригади військових частин, решту техніки — спеціалізовані бригади державних підприємств. Також за цей час на державних підприємствах пройшли модернізацію 39 зразків озброєння та військової техніки.

Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

УКРАЇНА І СВІТ

ТРИВАЮТЬ ПЕРЕГОВОРИ ЩОДО ПОГЛИБЛЕННЯ САНКЦІЙ ПРОТИ РОСІЇ

Помічник Державного секретаря США в питаннях Європи та Євразії Вікторія Нуланд підтвердила, що офіційний Вашингтон продовжує консультації з європейськими партнерами щодо посилення економічного тиску на Росію в разі невиконання Москвою всіх положень Мінської угоди.

Про це вона заявила під час слухань у Комітеті з міжнародних справ Сенату США, повідомляє Укрінформ.

«Ми вже почали консультації з нашими європейськими партнерами щодо подальшого тиску санкціями на Росію, якщо вона продовжить розпалювати вогонь на Сході або в інших частинах України, не виконуватиме Мінські домовленості чи захоплюватиме більшу територію, як ми бачили в Дебальцевому», — наголосила Нуланд.

Вона висловила глибоке занепокоєння у зв'язку з тим, що Дебальцеве було захоплене проросійськими силами після підписання мирної угоди. Зараз, за її словами, США уважно спостерігають за ситуацією на місцях.

«Найближчими днями, а не тижнями чи місяцями, ми маємо побачити повне припинення вогню в усіх частинах Східної України, повний та безперешкодний доступ спостерігачів ОБСЄ до всієї зони конфлікту, включаючи території, підконтрольні сепаратистам, повне відведення всіх важких озброєнь — українською стороною, Росією та сепаратистами, як це передбачено в угодах — під наглядом та контролем ОБСЄ», — озвучила очікування американської сторони представник Держдепу.

Вікторія Нуланд наголосила, що Україна є одним із головних пріоритетів зовнішньої політики США, оскільки «йдеться про захист системи правил, що діє в усій Європі та в усьому світі».

ОГОЛОШЕННЯ

Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення вакантної посади артиста ансамблю:

Артист ансамблю пісні і танцю (вокаліст) (баритон) — 1 посада.

Кваліфікаційні вимоги: Повна вища освіта відповідного напряму підготовки (магістр, спеціаліст) та підвищення кваліфікації.

Програма для участі в конкурсі:

К. Донкевич, Арія Богдана з опери «Богдан Хмельницький»;

М. Лисенко, пісня Миколи з опери «Наталка Полтавка»;

М. Лисенко, романс «Безмежне поле»;

П. Майборода, А. Малишко, «Пісня про рушник»;

О. Білаш, Д. Павличко, «Два кольори»;

Українські народні пісні.

Адреса подачі документів: 01021, м. Київ-21, вул. Грушевського, 30/1.

Термін подання документів: до 31 березня 2015 року.

Конкурс відбудеться: 7 квітня 2015 року з 10 години в приміщенні Центрального будинку офіцерів Збройних Сил України, за адресою: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 30/1, каб. 213, тел. (044) 253-70-21, тел./факс (044) 253-70-39.

Необхідні документи: заява (у довільній формі на голову конкурсної комісії); заповнена у встановленому порядку особова картка з вклеєною фотокарткою; завірена відповідно до законодавства копія документа, що посвідчує особу (паспорт); завірена відповідно до законодавства копія документа про освіту за відповідною спеціальністю; завірена відповідно до законодавства копія сторінок військового квитка або припису.

Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України переможця конкурсу житлом не забезпечує, витрати на проїзд та проживання — за рахунок претендентів.

***

Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення посад.

Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України: провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем органів та пунктів управління) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад 2556 грн.

Кваліфікаційні вимоги: повна вища освіта за фахом, переважно за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра. Науковий ступінь доктора (кандидата) наук, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника).

В окремих випадках зазначені посади можуть обіймати висококваліфіковані фахівці з військових частин, військових закладів (установ, організацій), які мають досвід науково-дослідної роботи.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: заява; автобіографія; копії документів про освіту (дипломи та додатки до дипломів), науковий ступінь, вчене звання (завірені встановленим порядком); список наукових праць, винаходів, публікацій; інші документи, які свідчать про професійні якості претендента; довідка про проходження військової служби (копія трудової книжки); медична книжка.

Документи оформлюються та подаються у вигляді конкурсної справи.

Термін надання документів: до 24 березня 2015 року.

Документи надсилаються на адресу: 03049, м. Київ-49, проспект Повітрофлотський, 28, директору Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України.

***

Втрачений диплом магістра МО № 13657050 на ім'я Ткачука Сергія Олександровича, виданий Національним Університетом оборони України 24.06.2011 року, вважати недійсним.

***

У зв'язку із проведенням організаційних заходів у Міністерстві оборони України скасувати оголошення щодо конкурсу на заміщення вакантної посади державного службовця в Управлінні спорту Міністерства оборони України, розміщеного на шпальтах видання.

СУМУЄМО

7 березня 2015 року внаслідок важкої хвороби перестало битися серце заступника командувача Повітряних Сил з авіації — начальника авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України, військового льотчика-снайпера генерал-лейтенанта

НІКІФОРОВА
Василя Семеновича

Генерал Нікіфоров був висококласним льотчиком, усе своє життя присвятив військовій авіації і мало не до останніх днів свого життя як льотчик-інструктор фахово допомагав молодим офіцерам.

Василь Семенович був справжнім асом. Його наліт становив близько 4000 годин. Він освоїв 10 типів літаків, літав на всіх типах винищувачів, які є на озброєнні в Повітряних Силах. Основну увагу у своїй діяльності приділяв збереженню та підготовці льотного складу ПС ЗС України, підтриманню бойової готовності авіаційних частин.

Талановитий льотчик, висококласний фахівець, авторитетний офіцер і товариш, душевна, дуже порядна людина, він користувався повагою всіх, хто його знав по службі та на життєвому шляху.

Він жив небом і пішов у небо.

Військова рада Командування, особовий склад Повітряних Сил Збройних Сил України глибоко сумують у зв'язку з передчасною смертю генерал-лейтенанта Нікіфорова Василя Семеновича — людини великої військової та життєвої мужності і висловлюють щирі співчуття його сім'ї та рідним.

Світла пам'ять про генерал-лейтенанта Василя Нікіфорова назавжди збережеться в наших серцях.

На 78-му році пішов з життя ветеран військової журналістики підполковник у відставці

ЮДІН
Леонід Федорович

Ще тиждень тому він завітав до редакції, запропонував чергову замальовку про учасника Великої Вітчизняної війни…

Леонід Федорович після закінчення школи вступив до Одеського загальновійськового училища. Офіцерську службу розпочав на Далекому Сході. Потім перевівся в Україну, проходив службу у вищому авіаційному училищі військових льотчиків, був наставником й тих курсантів, які в майбутньому стали льотчиками-космонавтами.

Шлях професійного військового журналіста розпочав у редакції газети повітряної армії «Крила Перемоги». Тривалий час працював у друкованому органі Київського військового округу «Ленинское знамя», де особливо виявився талант нашого колеги. Леонід Федорович був дипломантом республіканських творчих конкурсів на кращу публікацію на військово-патріотичну тему, автором декількох книг про льотчиків — Героїв Радянського Союзу.

З часу виходу першого номера газети «Народна армія» Леонід Юдін постійно друкувався на її шпальтах з матеріалами про ветеранів Великої Вітчизняної війни, учасників бойових дій, висвітлював актуальні проблеми військово-патріотичного виховання молоді.

Висловлюємо щирі співчуття рідним та близьким Леоніда Федоровича. Світла пам'ять про талановитого військового журналіста і нашого колеги назавжди залишиться в наших серцях!

Колектив газети «Народна армія»

СИТУАЦІЯ НА ДОНБАСІ

РОСІЯ МАСКУЄ СВОЇ «МИРНІ» ПЛАНИ

Противник продовжує передислокацію бронетехніки та накопичення ресурсів, насамперед — на Маріупольському напрямі. На Донецькому напрямі спостерігається активізація діяльності диверсійно-розвідувальних груп бойовиків. Водночас російська сторона з метою маскування своїх подальших дій активно поширює дезінформацію через підконтрольних бойовиків.

За даними розвідки, у м. Донецьк здійснюється набір найманців у бандформування «Перша Слов'янська бригада». До лав цього НЗФ планується залучити близько 200 осіб, які мають досвід ведення бойових дій у складі протитанкових військових формувань.

Позавчора противник 37 разів обстріляв українські позиції. Найбільш неспокійною залишається ситуація в районі Широкиного, Гранітного та Чермалика на Маріупольському напрямі, в районі донецького аеропорту, м. Дзержинськ біля Горлівки та с. Сокільники на Бахмутській трасі, повідомляє Інформаційно-аналітичний центр РНБО.

Противник значно активізував повітряну розвідку. За добу було зафіксовано політ 27 ворожих БПЛА.

Спеціальна моніторингова місія ОБСЄ у своєму звіті повідомляє про сліди від гусеничної техніки, які спостерігачі 8 березня побачили біля селища Червоний Жовтень Станично-Луганського району Луганської області, що знаходиться на українсько-російському кордоні на території під тимчасовим контролем бандформування «ЛНР». Також бойовики «ЛНР» відмовили представникам місії ОБСЄ у вільному доступі до прикордонних територій.

Крім того, проросійські бойовики вкотре порушують Мінські домовленості й перешкоджають роботі спостерігачів. Отже, противнику є що приховувати.

Своєю чергою цивілізований світ різко засуджує російську агресію. Помічник Державного секретаря США Вікторія Нуланд дала різку оцінку російській політиці щодо України. Під час виступу в Сенаті США вона заявила, що частина Східної України та анексований Росією півострів Крим опинилися під «владою терору». «Росія та її маріонетки-сепаратисти розв'язали насильство та розбій».

Утім РФ не вважає за необхідне обмежувати свої збройні сили в Європі. Російська Федерація повністю зупинила свою участь у Договорі про звичайні збройні сили в Європі. Про це заявив керівник делегації РФ Антон Мазур на засіданні Спільної консультативної групи по Договору про звичайні збройні сили в Європі. Російський представник звинувачував країни НАТО в порушенні умов договору та зриві переговорів щодо майбутнього режиму контролю за озброєннями. Нагадаємо, що цей документ був укладений у 1990 році для скорочення та обмеження звичайних збройних сил в Європі після закінчення блокового протистояння, і Україна є учасницею цього договору.

УСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ

«НЕСКОРЕНИЙ» ПОВІТРЯНИЙ РОЗВІДНИК

Комплекс безпілотників, який сконструювали рівненські волонтери, успішно працює в зоні проведення антитерористичної операції. Як розповів координатор волонтерського об'єднання «Допомога армії — Рівне» Юрій Дюг, група конструкторів з Рівного кілька місяців працювала над створенням комплексного центру безпілотної розвідки, а головним спонсором робіт стала громада міста та області. Зрештою перший такий комплекс «Нескорений» уже другий тиждень успішно працює в зоні АТО. Волонтери не тільки розробили унікальне технічне рішення, але й налагодили навчання операторів БПЛА.

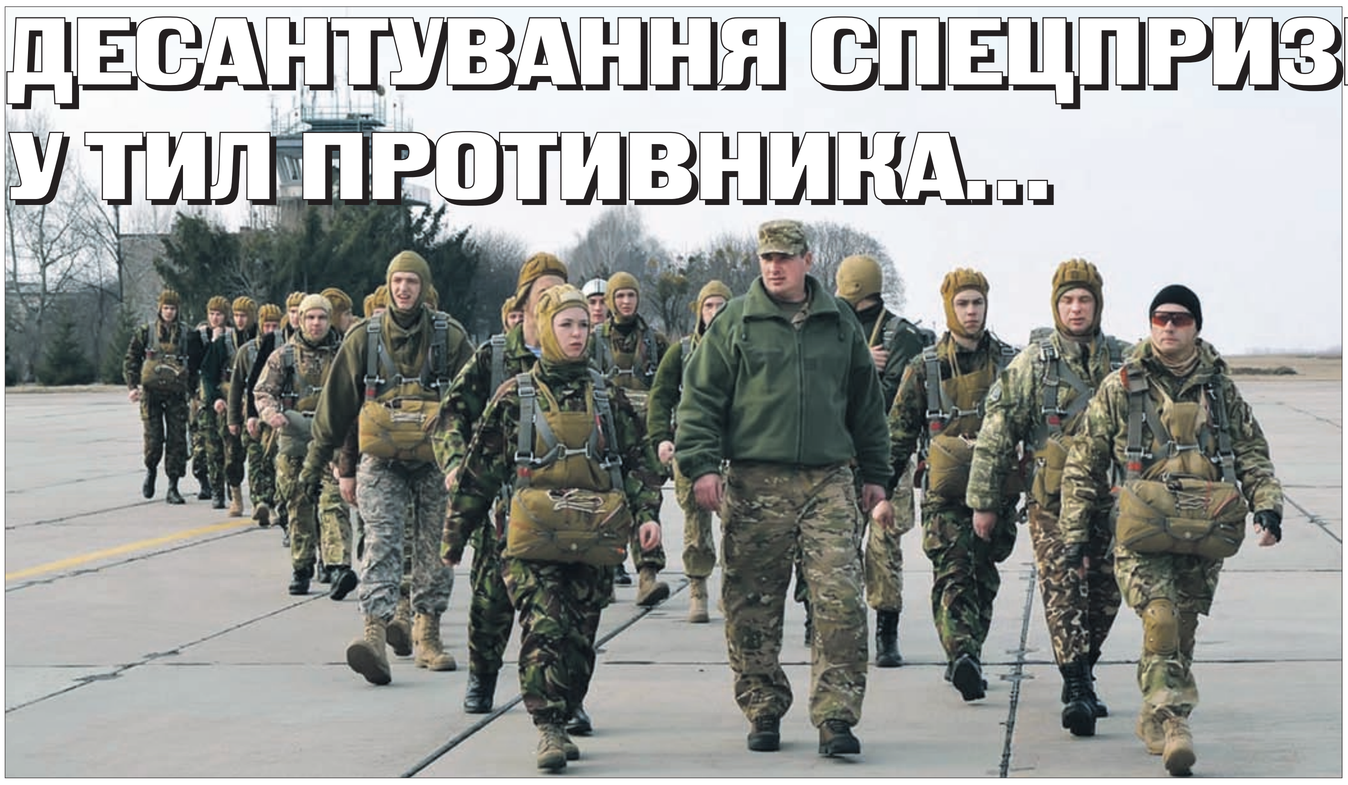
Завдяки цим апаратам розвідники виявляють техніку та ворожу силу противника, патрулюють нейтральну зону між лініями зіткнення.

Варто зазначити, що комплекс БПЛА «Нескорений» становить два літаки з розмахом крил майже 2 метри, передавальне обладнання з унікальним захищеним каналом та наземна станція, змонтована на базі позашляховика. Літаки можуть здійснювати розвідку на висоті до 2 кілометрів над рівнем моря та до 10 кілометрів від центру керування. «Нескорений» дозволяє впродовж кількох хвилин здійснити запуск безпілотників у будь-якій визначеній точці та передавати зображення і точні дані позиціювання в режимі реального часу на великий монітор. А головне — собівартість виготовлення комплексу БПЛА «Нескорений» у десятки разів менша, ніж у закордонних аналогів. Нині розробники працюють над другим таким комплексом.

Олександр ГАЙН, «Народна армія»

ПІДГОТОВКА ВІЙСЬК

ДЕСАНТУВАННЯ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІВ У ТИЛ ПРОТИВНИКА...

Під час чергової льотної зміни екіпажів авіаційної транспортної бригади Повітряних Сил Збройних Сил України воїни-розвідники окремого полку спеціального призначення виконали стрибки з парашутом.

За словами керівника стрибків підполковника Леоніда Школьного, під час практичних занять з повітрянодесантної підготовки військовослужбовці полку почали виконання стрибкової програми за 2015 рік та відпрацювали завдання з десантування в умовний тил противника для виконання розвідувально-диверсійних дій з навчальною метою.

Екіпажі військово-транспортних літаків Ан-26 та вертольотів Мі-8МТ виконали загалом близько трьох десятків польотів за зміну.

— Льотчики і штурмани бригади, крім відновлення та підтримання навичок пілотування і навігації, виконання вправ за курсом бойової підготовки авіації Повітряних Сил, відпрацювали елементи десантування особового складу з різної висоти, — зауважив командир бригади військовий льотчик першого класу гвардії полковник Олег Нечипорук. — Крім того, контрольні польотні завдання з інструкторами на літаках Ан-26 і вертольотах Мі-8МТ виконали молоді льотчики, випускники Харківського університету Повітряних Сил 2014 року.

Андрій АГЄЄВ, Хмельницький

Фото автора

Народна армія
12 березня 2015 року

ПІДГОТОВКА ВІЙСЬК

БОЙОВІ ДІЇ НА СХОДІ НАС БАГАТО ЧОГО НАВЧИЛИ

Близько 5 тисяч мобілізованих військовослужбовців проходять підготовку на військовому полігоні високомобільних десантних військ Збройних Сил України під Житомиром. Десантники, які незабаром вирушать до військових частин ВДВ у зону проведення АТО, вдосконалюють вміння керувати автомобільною та броньованою технікою, виконують стрільби з різних зразків озброєння. Інструкторами працюють військовослужбовці, які мають бойовий досвід.

Вперше з початку війни на Сході України до програми підготовки мобілізованих «крилатих піхотинців» внесені стрибки з парашутом. За словами командувача високомобільних десантних військ, Героя України полковника Михайла Забродського, це потужний інструмент морально-психологічної підготовки.

— Загалом рік бойових дій на Сході України нас багато чого навчив, тож у навчанні наших курсантів акцент передусім робиться на індивідуальній підготовці, — підсумував проведення заходу полковник Михайло Забродський. — Коли в бойовий підрозділ приходить добре індивідуально підготовлений особовий склад, термін проведення бойового злагодження підрозділу зменшується, а його якість зростає. Крім цього, курсанти оволодівають одночасно кількома військовими спеціальностями, тобто з'являється можливість взаємозаміни бійців у бойовій обстановці.

У командуванні ВДВ наголошують, що помилки, які були допущені під час відбору кандидатів для проходження служби у високомобільних десантних військах під час попередніх хвиль мобілізації, цього разу були враховані. Отже, бойовий дух нинішніх призовників зміцнився. Передбачено й надходження до частин нового озброєння, зокрема, бронетранспортерів БТР-3 та БТР-4, тож зараз навчання під Житомиром проходять більше сотні навідників-операторів такої техніки.

Роман ТУРОВЕЦЬ, «Народна армія». Фото автора

ПОЛІГОННА ВЕСНЯНА СПЕКА

На базі навчальних центрів та на загальновійськових полігонах Збройних Сил України триває підготовка військовослужбовців, призваних до війська під час четвертої хвилі часткової мобілізації.

Наприклад, більше тисячі захисників України різного віку та професій відновлюють військові навички на 239-му загальновійськовому полігоні, що на Дніпропетровщині. Вдень і вночі тут готують номери обслуг артилерійських розрахунків, розвідників, стрільців, кулеметників, гранатометників, зв'язківців, водіїв автомобільної техніки та бронетранспортерів, фахівців різних технічних спеціальностей тощо.

За словами начальника табірного збору полковника Андрія Воєводи, переважна більшість військовослужбовців, які поповнили лави українського війська в ході чергового етапу мобілізації, є добровольцями.

— Всі військовослужбовці повністю забезпечені всім необхідним, отримали сучасні однострої, їм виплачують належне грошове утримання. У базовому таборі, розгорнутому «по-польовому», створені нормальні умови для проживання особового складу. Після закінчення зборів особовий склад буде направлений до різних підрозділів відповідно до своїх штатних посад, — розповів офіцер.

Їхні інструктори — загартовані в боях офіцери та сержанти, які навчають мобілізованих тактики, методів та тонкощів ведення бойових дій, що треба знати під час цієї гібридної війни. Саме такі незначні, на перший погляд, фронтові хитрощі, неодноразово рятували життя наших воїнів та дозволяли успішно виконувати бойові завдання на передовій. Наприклад, в АТО військовослужбовці повинні виконувати бойові завдання в бронежилетах та шоломах, що не враховано в підручниках та навчальних матеріалах. Так, офіцер управління бойової підготовки оперативного командування майор Олександр Захаров розповів, що в діючих курсах стрільб вказано, що стрільба з автомата чи пістолета здійснюється при боковому положенні стрільця. Звісно, що в цьому є певний сенс, адже силует, обернений до противника має меншу площу, тож в нього важче влучити. Але в такому положенні боєць повертається до противника незахищеним боком.

— Тому, крім, так би мовити, класичного підходу в підготовці стрільців, ми тренуємо у стрільбі з автомата також і з інших положень. Наприклад, коли боєць стоїть до противника обличчям, коліна зігнуті, шия втягнута, а лікті притиснуті до тулуба. Таке положення зменшує ризик отримати поранення кінцівок, — розповів офіцер.

Не менш важливими, за словами досвідченого офіцера, є і звичайні деталі, зокрема спосіб носіння стрілецької зброї та можливість швидкого її застосування у бою. Саме цих, на перший погляд, незначних речей, навчав мобілізованих військовослужбовців інструктор з позивним «Біс». За його словами, найбільш ефективним методом носіння зброї є такий, коли ремінь перекинутий через шию, а сам автомат висить стволом вниз. Причому одна рука постійно знаходиться на пістолетній рукоятці, а друга готова зняти автомат із запобіжника, пересмикнути затвор та відкрити вогонь. До речі, цей спосіб був популярним ще під час війни в Афганістані, але в мирний час був незаслужено забутий.

Ще одне виведене війною правило — кожен воїн має вміти привести до нормального бою будь-яку стрілецьку зброю та за потреби замінити в бою когось зі свого підрозділу.

— Часи змінилися і кожен військовослужбовець, байдуже, є він зв'язківцем, сапером чи водієм, повинен добре володіти не лише штатною стрілецькою зброєю, вміти пересуватися по полю бою двійками, трійками, четвірками, володіти навичками надання першої медичної допомоги та навіть штурму будівель, — розповідають інструктори. — Тому до бойового вишколу мобілізованих ми ставимося дуже відповідально.

— Під час строкової я був звичайним водієм і, відверто кажучи, стріляв лише кілька разів. Зараз зовсім інша ситуація. На шляхах війни потрібно бути готовим до несподіванок. Якщо бойову машину підіб'ють, водій автоматично стає піхотинцем. Тож я маю бути готовим до розвитку будь-яких подій, що можуть статися на полі бою, — розповідає водій армійської вантажівки рядовий Микола М.

Чимало уваги також приділяється підготовці особового складу діям на бойовій техніці. Зокрема посадці та висадці десанту бойових машин на ходу. Тут потрібні й вправність, і психологічна стійкість. Коли командир екіпажу дає команду «Земля!», механік-водій переключається на першу передачу, а військовослужбовці починають спішуватися. При цьому бійці прикривають один одного. Це дуже ефективно під час ведення бойових дій у будь-якій місцевості (у місті, лісі, на полі тощо). Але потрібно виконати чималу кількість вправ, аби перебороти страх і навчитися зосереджувати увагу на потрібних для перемоги речах.

Не менш важливими залишаються і дії підрозділів під час потрапляння в засідку. За будь-яких обставин особовий склад повинен організовано зайняти кругову оборону, вести бій та постійно бути готовим евакуювати поранених.

Також для успішного виконання бойових завдань, характерних для зони АТО, мобілізовані військовики тренуються облаштовувати блокпости та нести на них службу. Військовослужбовці детально відпрацьовують дії під час огляду автомобілів, відбиття нападу диверсійно-розвідувальних груп противника, вчаться знешкоджувати розтяжки, а також веденню бою в умовах кругової оборони.

Як показує досвід проведення АТО, доречними є також заняття з РХБ захисту військ. Наприклад, у січні російсько-терористичні війська при черговій спробі штурму аеропорту «Донецьк» застосували спеціальні засоби у вигляді невідомого газу, тому індивідуальні засоби захисту мають бути завжди у справному стані, їх треба вміти застосовувати.

Валентин ШЕВЧЕНКО, Дніпропетровськ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ

Упродовж останніх двох місяців Департамент державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України очолює волонтер, координатор фонду «Крила Фенікса» Неллі Стельмах. Наш кореспондент зустрівся з Неллі Григорівною, аби з перших уст дізнатися про поточний стан справ із продовольчим, речовим та іншими видами забезпечення українського війська.

«ВІЙСЬКО, ЗА ЯКИМ СИЛА І ПІДТРИМКА НАРОДУ, Є НЕПЕРЕМОЖНИМ»

— Неллі Григорівно, нещодавно ви звернулися до волонтерів, аби ті більше не купували бронежилетів та шоломів. Це означає, що проблему вирішено?

— Саме так. На сьогодні це питання повністю закрите. Нині на складах вже накопичено певну кількість кевларових шоломів та бронежилетів. Упродовж року будемо й надалі їх закуповувати згідно з планом державних закупівель і постачати у війська. При цьому варто зазначити, що всі мобілізовані отримуватимуть особисті засоби захисту безпосередньо перед відправкою в зону АТО, в бойових частинах. На час зборів у навчальних центрах цього спорядження їм не видаватимуть.

— А що стосується інших предметів речового майна, Збройні Сили також отримають їх у достатній кількості?

— Для цього робимо все від нас залежне. Можу сказати, що четверту хвилю мобілізації нам вдається забезпечувати значно краще, ніж попередні. Однак робити це доводиться в авральному порядку. Коли я почала вивчати стан справ у департаменті, стало зрозуміло, що минулого року планування державних закупівель на 2015 рік взагалі не здійснювалося. Для того, аби нині процес йшов у нормальному робочому ритмі, принаймні ще в листопаді потрібно було хоча б підписати з виробниками відповідні протоколи. Пошив одягу — це певний технологічний процес, його повний цикл становить 4–5 місяців. Тобто для того, щоб наступної зими наші бійці були одягнені в зимові однострої вчасно, ми працюємо вже зараз, і це нормально. А от забезпечувати поточні потреби доводиться, як то кажуть, «з коліс» — склади порожні, все що виробляється для потреб армії, відразу ж доставляється у військові частини.

Але навіть за таких умов у забезпеченні війська є великі зрушення на краще. Я часто буваю у військових частинах, на полігонах. Хлопці, які були мобілізовані під час першої, другої хвиль, пройшли АТО і нині служать інструкторами, кажуть: так, різниця є, і вона суттєва.

— Зараз багато схвальних відгуків чуємо про канадську гуманітарну допомогу...

— Так, військовий одяг та взуття, яке ми отримали завдяки допомозі дружньої держави, неабияк стали у пригоді. І ніде правди діти, прогалини у плануванні цьогорічних потреб у речовому майні закриваються нині значною мірою саме завдяки канадській допомозі. Лише берців було отримано близько 70 тисяч пар. Це дуже велика допомога українській армії. Але постійно розраховувати на дружнє плече ми не збираємося. Цьогоріч на потреби тилового забезпечення Міністерства оборони державним бюджетом передбачено 2 млрд 800 млн гривень. Це — величезні кошти, для порівняння: торік на ці ж потреби військове відомство отримало лише 650 мільйонів гривень.

— Тобто коштів на тилове забезпечення військовослужбовців вистачає?

— Вистачає. Я впевнена, що війська все отримають у повному обсязі й вчасно. Є проблеми лише по кількох позиціях.

— А що викликає сумніви?

— Зимові польові куртки, літні польові костюми та спальні мішки. По цих позиціях є привід хвилюватися, і причини пов'язані насамперед з можливостями нашої промисловості. Наприклад, що стосується літнього польового обмундирування. Його, згідно з планом закупок передбачено придбати 448 тисяч комплектів. І тут є питання до виробників, а їх в Україні тільки три: по-перше, чи впораються з обсягом, по-друге, чи матимуть тканину відповідної якості. Всі ми добре пам'ятаємо, скільки нарікань викликала тканина сумнозвісного артикула 2701, з якої минулого року були пошиті літні камуфляжі. На жаль, поки що доводиться констатувати, що тканини, яка б відповідала сучасним вимогам для пошиття літньої польової форми, в Україні немає. Виробниками було заявлено декілька зразків, які нібито можна використовувати, але тестування цих тканин у незалежних лабораторіях засвідчило: необхідним технічним характеристикам вони не відповідають. Отже, поки що ми шукаємо тканину, бо шити солдатський одяг з тієї, що плавиться і не витримує тривалої експлуатації в польових умовах, не будемо. Упевнена, зрештою знайдемо те, що потрібно, і витратимо державні кошти ефективно.

— До речі, про кошти. Яким чином на державних закупівлях позначається знецінення української грошової одиниці?

— Безумовно, стрибки валютного курсу та цін чинять певний вплив. Наприклад, на деякий час нам довелося призупинити закупівлю бензину А-80, хоча його резерви досить обмежені. По інших ПММ ситуація менш критична — авіаційного гасу та дизельного пального є достатні запаси, тож можна спокійно витримати паузу до того часу, як ситуація на валютному ринку, отже, і з ціноутворенням стабілізується. Що стосується продуктів харчування, то поки що з підприємствами, які надають послуги з харчування особового складу, працюємо за старими, раніше укладеними договорами.

— Не від учора почали багато говорити про необхідність збільшення вартості добового продовольчого набору для військовослужбовців. Чи є зрушення в цьому питанні?

— Зрушення обов'язково будуть. Кошти для цього в кошторисі Міноборони передбачені. Але поки що, як і раніше, більше 17 гривень 62 копійок на день — з розрахунку на одного бійця на закупівлю харчів ми використовувати не можемо.

— Чому?

— Тому що для Міністерства оборони гроші на підвищення виділені, а для інших силових структур — ні. При цьому харчуватися згідно із законодавством всі військовослужбовці незалежно від того, в якому відомстві вони проходять службу, мають за однією нормою. Тому зараз ми пробиваємо в Кабінеті Міністрів відповідне рішення. Упевнена, що наші урядовці знайдуть кошти, бо в цьому випадку як ніколи актуальне прислів'я: «Не хочеш годувати власну армію — годуватимеш чужу».

А загалом організація харчування особового складу — це окрема тема, і поки що ми лише на порозі проведення необхідних реформ. Найближчим часом в одному з військових госпіталів плануємо запустити пілотний проект, але поки що говорити про це зарано.

До речі, аутсорсинг у харчуванні військовослужбовців — загальноприйнята світова практика. На жаль, в Україні цю ідею знівельовано через відсутність нормативно-правової бази, яка б чітко і прозоро регулювала відносини між військовою частиною та підприємством, яке виграло тендер на право надавати послуги з харчування особового складу. Тому нам, звичайно, не потрібно вигадувати власний велосипед, а брати й доводити до розуму ті напрацювання, які маємо. Цим і займаємося з урахуванням досвіду АТО.

— Неллі Григорівно, той же досвід АТО засвідчує, що без волонтерської допомоги протистояти ворогу було б значно складніше. На вашу думку, коли тилове забезпечення війська стане таким, що волонтерська допомога Збройним Силам вже не знадобиться?

— Відверто кажучи, я переконана, що волонтерський рух, як щирий прояв турботи українців про своїх захисників, не повинен закінчуватися ніколи. Бо тільки таке військо, за яким сила і підтримка народу, є непереможним.

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Іван СТУПАК, «Народна армія»

ВІЗИТКА СПІВРОЗМОВНИКА

До початку російської агресії проти України сертифікований проектний менеджер Неллі Стельмах займалася складною справою, утім зовсім не пов'язаною з військом. Вона курирувала будівництво промислових об'єктів: електростанцій, хімічного та металургійного заводів. І так сталося, що її перший волонтерський досвід також стосувався будівництва — влітку минулого року за написаним нею проектним завданням у Миколаєві на кошти, зібрані «Крилами Фенікса», було збудовано штаб виведеної з Криму Сакської морської авіаційної бригади. За більш ніж півроку волонтерської діяльності Неллі Стельмах бралася за завдання будь-якої складності — вела технічні проекти для військових шпиталів, займалася придбанням медичного обладнання та безпілотників, організовувала збір коштів на потреби реабілітації поранених, працювала над створенням проекту мобільних лазень та пралень, координувала вивезення з Артемівська на ремонт в Миколаїв пошкодженої бронетехніки тощо. Не злякалася труднощів і тоді, коли їй, волонтерці, запропонували роботу у військовому відомстві. «Спочатку я деякий час очолювала відділ взаємодії з волонтерами Центру забезпечення службової діяльності МО та ГШ ЗС України, потім була призначена головувати у відомчому комітеті з конкурсних торгів, — згадує Неллі Григорівна. — За цей час довелося забути про вихідні та святкові дні. Працюю з сьомої ранку до одинадцятої вечора. Крок за кроком ми робимо все для того, аби наші солдати були забезпечені необхідним у повному обсязі. І вдається чимало».

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

…ВІН НЕ ПОВЕРНУВСЯ

6 червня 2014 року в районі населеного пункту Пришиб, що за 60 кілометрів від міста Слов'янськ, під час виконання бойового завдання з фотографування місцевості був збитий терористами з ПЗРК літак-розвідник Ан-30Б транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа» 15-ї бригади транспортної авіації ПС ЗС України.

З восьми членів екіпажу врятувалися лише троє. 38-річного фотооператора майора Сергія Камінського вибухом ракети вбило на місці. Радист-прапорщик Володимир Момот занадто пізно вистрибнув з парашутом, впав у озеро та, заплутавшись у стропах, потонув. 41-річний бортінженер капітан Павло Дришлюка допоміг двом молодим лейтенантам і штурману зняти бронежилети, надіти парашути і вистрибнути з літака на 800-метровій висоті. Сам же разом з командиром підполковником Костянтином Могилком і 36-річним бортмехаником прапорщиком Олексієм Потапенком залишився в палаючій машині, щоб спробувати відвести її подалі від житлових районів міста.

Завдяки мужності та героїзму цих льотчиків вдалося запобігти сотні жертв серед мирного населення. Втім самі вони загинули. Вогонь швидко охопив падаючий літак, дістався ємностей з паливом, спалахнув, розірвавши потужним вибухом літак саме тоді, коли відважні льотчики вже вивели його за межу міста…

— 6 червня була 16-та річниця нашого шлюбу. Раніше це був мій улюблений день, — пригадує Людмила, дружина капітана Павла Дришлюка. — Напередодні мені наснилося, що я втратила свою обручку. Прокинувшись з переляку, за кілька хвилин зітхнула з полегшенням — то був лише сон.

Заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро МЕХЕД спілкується з вдовою загиблого льотчика капітана Павла ДРИШЛЮКА Людмилою після вручення ордена Богдана Хмельницького третього ступеня її чоловікові посмертно

Саме тоді Павло полетів у відрядження, але не зізнався дружині, що летить у зону проведення АТО. Він завжди оберігав її від зайвих хвилювань. Сказав, що летить у Харків. Вона повірила, адже відрядження у його службі були часті, тож Людмила звикла до них.

— Зранку Павло подзвонив мені та привітав із нашим святом. Він вибачився, що не має змоги бути поряд зі мною в цей день і дуже ніжно прошепотів: «Обери собі найгарніший букет, нехай це буде тобі від мене. Дуже скоро я повернуся і ми відсвяткуємо!» Тоді я востаннє чула його голос, — зі скорботою в очах розповідає Людмила.

А вже за кілька годин у жінки задзеленчав мобільний. Родичі, друзі, знайомі — всі вони навперебій дзвонили їй. «По телевізору повідомили, що в зоні АТО терористи підбили Ан-30Б», — нескінченно повторювали різні голоси. «Це помилка! Мій чоловік не був у зоні АТО», — любляча дружина всіма силами відмовлялася вірити в почуте! Чомусь одразу згадався той неприємний сон про обручку…

А потім вона схвильовано обдзвонювала морги та лікарні Слов'янська. Захриплим від сліз голосом Людмила благала лікарів перевірити, чи є в когось з тих трьох членів екіпажу, що врятувалися шрам біля правого ока, бо то її Павло. Та марно. Ні серед живих, ні серед загиблих її чоловіка не було. Тіло військовика згоріло.

Відтоді для Людмили почалися нескінченні безсонні ночі та дні, схожі один на одного. Вони зливалися у чорне полотно, зіткане з болю, страху та жалю. Постійно в пам'яті спливали зворушливі миті їхнього з Павлом щасливого життя.

Людмила згадувала гучне весілля, вінчання у храмі… Вони закохалися з першого погляду. Лише пізніше подружжя з'ясувало, що одночасно навчалися в тій самій школі, але не пам'ятали одне одного. Зустрілися вже після того, як Павло закінчив навчання в Харківському авіаційному університеті.

— Мені було важко призвичаїтися до графіка чоловіка із частими затримками на службі та відрядженнями, — починає розповідати історію їхнього життя Людмила. — У моїй родині ніколи не було військових, а от у Павла і батько, і брат пов'язали життя з армією. Втім весь вільний час Павло проводив зі мною та сином. Був надійний і чуйний, саме такий, яким має бути справжній чоловік. Він дуже любив нашого хлопчика, мріяв, аби той став футболістом. Завдяки Павлу, наш Кирило має значні досягнення у спорті, а зараз навіть живе у спеціальному футбольному таборі київського клубу «Динамо».

Друзі вважали їх ідеальним подружжям.

ВІРНІ ВІЙСЬКОВІЙ ПРИСЯЗІ

СІМЕЙНІ ДОЛІ, ОБПАЛЕНІ ВІЙНОЮ

Навесні минулого року, після загострення ситуації на Сході України, військові частини, які там базувалися, терміново змінили місця дислокації. Зрозуміло, що якийсь час родинам військовослужбовців доводилося жити на окупованих територіях та на собі відчути ту руйнацію і хаос, які чинять проросійські НЗФ.

Серед тисяч військових долі принаймні двох напрочуд схожі.

Техніку одного з підрозділів ППО, який бере участь в антитерористичній операції, прапорщику Сергію Чепелю та командиру відділення технічного обслуговування з тієї ж частини сержанту Вадиму Боржовському тривалий час не вдавалося забрати своїх дружин та дітей з Луганщини.

…Коли на Донбасі все тільки починалося, їх намагалися вербувати російські спецслужби. Але віддані сини України дали їм чітко зрозуміти, що Батьківщина не продається. Сергій та Вадим разом із своєю частиною, її майном та технікою фактично евакуювалися на територію, підконтрольну українській владі.

Спочатку довелося переїхати до Краматорська. Однак за кілька тижнів терористи дісталися і сюди. Тоді луганський підрозділ ППО перекинули подалі в тил — на Дніпропетровщину. Прапорщик Сергій Чепель взявся готувати довірену йому техніку до майбутніх бойових завдань. Старенькі автомобілі потребували ремонту, однак під опікою досвідченого механіка вони справно працювали. Сержант Вадим Боржовський на кожному новому місці прокладав електромережу, адже в цивільному житті був електромеханіком. Обох військовослужбовців тривожили думки про дружин та дітей, що залишилися на Луганщині…

Ситуація на Донбасі загострювалася. Життя мирних мешканців в окупованих містах Луганщини ставало все більше нестерпним та небезпечним. Саме тому чоловіки постійно шукали можливості, аби вивезти рідних із зони бойових дій. Це виявилося доволі непросто, адже через постійні обстріли рух транспорту припинявся. Виявилося, що в багатотисячному Луганську знайти сміливців, які б погодилися вивезти з окупованої території жінок та дітей, майже неможливо. Тож командування військової частини надало сержанту Вадиму Боржовському відпустку, щоб він зміг організувати переїзд дружини Євгенії та донечки Вероніки. Чоловік знайшов надійного водія, який і перевіз родину до Краматорська.

Прапорщику Сергію Чепелю було значно складніше. Терористи постійно погрожували вбити його кохану та сина — присилали повідомлення з погрозами на мобільний телефон, а інколи навіть телефонували. Номер вони дізналися через зрадників, які знали Сергія, а нині, як кажуть, опинилися по інший бік барикад — подалися в терористи. Дякувати Богу, все обійшлося. Три місяці тому дружина Ірина та дванадцятирічний син Владислав переїхали до Краматорська.

Прапорщик Сергій ЧЕПЕЛЬ

Військовослужбовці не знають, чи вціліли їхні оселі. Сергій Чепель, наприклад, розповів, що за його квартирою приглядала теща, яка живе в іншому кінці Луганська і раз на тиждень відвідувала покинуту оселю. Але через постійні обстріли, тотальне безробіття, мародерство і перебої з продовольством Світлана Михайлівна сама вже зібрала речі та найближчим часом готується до від'їзду на «велику Україну».

Історії родин цих військовослужбовців схожі між собою та, на жаль, доволі поширені: життя під постійними обстрілами, збір нашвидкуруч речей, постійний страх. Проте саме вони засвідчують, що значна кількість українських громадян готова залишатися на рідній землі, на Батьківщині, бути вірними традиціям та національній ідеї.

Дружина Сергія Ірина з сином Вадимом

Дружини та діти цих двох військовослужбовців, на щастя, нині поза зоною бойових дій. На новому місці облаштовують побут, намагаються забути той жах, який довелося пережити. Вони тішаться, що перебувають у безпеці, яку гарантують їхні чоловіки, але хочуть повернутися в своє українське місто.

— Ми познайомилися з Сергієм у Луганську. Його підрозділ тоді охороняв територію нашої розформованої частини, в якій я працювала кухарем. Згодом одружилися і вже тринадцять років живемо разом, — розповідає Ірина Чепель. — Весь цей час, не маючи власного житла, жили в гуртожитку.

Незадовго до подій, які розпочалися на Сході України, подружжя Чепелів отримало у спадок від батьків квартиру. Проте обжитися в ній так і не встигли, адже через бойові дії були змушені покинути рідне місто. Сподіваються, що помешкання вціліло, бо знаходиться в передмісті Луганська. Як розповідають знайомі, елітні будинки, які знаходяться в центрі, терористи вже давно позахоплювали.

— З початком антитерористичної операції в Луганську стало дуже небезпечно. Обстріли з боку терористів не вщухали ні на мить. Тож я із сином Вадимом, взявши лише найнеобхідніші речі, вирушила в Новогригорівку, — пригадує Ірина. — Там знайшли приватний будиночок, де й прожили все літо. Його господиня, розуміючи всю складність нашої ситуації, навіть не брала з нас квартплату. Ми сплачували

З ПОЛЬОТУ

Людмила пишалася своїм чоловіком. Довгими вечорами не могла заснути, коли чекала його з чергового завдання, й дякувала Богу, що має таку родину. А він любив її понад усе, стояв горою за свою красуню-дружину та ладен був поставити світ догори дригом, аби лише вона була щасливою.

— Коли ми одружилися, я була дуже молодою, по господарству нічого не вміла робити. А Павло мене завжди заспокоював, мовляв, не вмієш готувати, то це робитиму я! Мені залишалося лише милуватися, коли цей суворий на вигляд чоловік у погонах знімав з себе військову форму, одягав фартух та ліпив вареники. Наш син Кирило від батька навчився так чудово готувати. Він дуже любить куховарити, можливо, просто намагається бути схожим на батька…

«ТЕ, ЩО ПАВЛО НЕ ВИСТРИБНУВ З ЛІТАКА І ЗАЛИШИВСЯ З ЕКІПАЖЕМ, АБИ ВІДВЕСТИ ЛІТАК ВІД МІСТА СЛОВ'ЯНСЬК, БУЛО В ЙОГО ХАРАКТЕРІ. ПРОТЕ ЛЬОТЧИКИ НЕ ВМИРАЮТЬ, ВОНИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ З ПОЛЬОТУ. ЗНАЮЧИ ЙОГО, МОЖУ СКАЗАТИ, ЩО ВІН НЕ МІГ ВЧИНИТИ ІНАКШЕ. АДЖЕ БУВ САМЕ З ТИХ, ХТО ГОТОВИЙ ЗА ЧУЖЕ ЖИТТЯ ВІДДАТИ СВОЄ. СМІЛИВИЙ ТА ВІДЧАЙДУШНИЙ. ВІН ПИШАВСЯ СЛУЖБОЮ В АРМІЇ, КАЗАВ, ЩО ЦЕ ЙОГО ПОКЛИКАННЯ. ТАКИМ БУВ НАШ ПАВЛО!»

— Вони були справжніми друзями. Дізнавшись про трагедію, я відразу сказала сину, — розповідає Людмила. — Бачила сльози, що з'явилися на його очах, бачила невимовно глухий біль за батька. Втім Кирило мужньо тримався і допоміг не збожеволіти мені. Коли я дивлюся на нього, то бачу Павла, вони дуже схожі. Хоча Кирилові лише 15 років, він уже розуміє, що став єдиним чоловіком у нашій родині. Відчуває відповідальність за мене, хвилюється. Телефонує зі свого тренувального табору щодня, а на вихідні приїжджає, й ми довго згадуємо наші смішні пригоди, коли ми ще були втрьох…

…Вона вже протоптала стежину від свого дому до храму. Тепер Людмила там часто буває. Запалює лампадку та годинами стоїть біля ікони Божої Матері, ледь-ледь ворушачи губами, молиться за свого коханого.

Нещодавно Указом Президента України старшого бортінженера капітана Павла Дришлюка нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня посмертно. Цю нагороду було вручено дружині Людмилі.

У Борисполі, на території військової частини, де служили загиблі льотчики, планують незабаром відкрити музей, присвячений пам'яті героїв. Поряд зі стелою будуть розміщені фотографії військових льотчиків та три могильні плити. Людмила дуже чекає на відкриття музею, адже це буде пов'язувати її з чоловіком. Наразі ж вона вкотре розглядає нечисленні світлини Павла в сімейному альбомі.

— Те, що Павло не вистрибнув з літака і залишився з екіпажем, аби відвести літак від міста Слов'янськ, було в його характері, — розповідає заступник командира 15-ї транспортної авіаційної бригади ПС ЗС України полковник Олег Михайленко. — Проте льотчики не вмирають, вони не повертаються з польоту. Знаючи його, можу сказати, що він не міг вчинити інакше. Адже був саме з тих, хто готовий за чуже життя віддати своє. Сміливий та відчайдушний. Він пишався службою в армії, казав, що це його покликання. Таким був наш Павло!

Оксана МАРЧУК,
«Народна армія»

тільки за комунальні послуги. При цьому дуже допомагали і волонтери.

Коли ж у вересні настало перемир'я, сім'я Сергія Чепеля повернулася до Луганська. Та за півтора місяця вони знову були змушені залишити рідне місто. Через активізацію бойових дій знову стало небезпечно. А ще й Сергію почали надходити погрози.

Сержант Вадим БОРЖОВСЬКИЙ

— Я навіть не встигла забрати документи ані з роботи, ані зі школи. Взявши паспорт і деякі речі, які були під руками, ми вирушили до Краматорська. Автобус брали ледь не штурмом. Адже тоді дуже багато людей змушені були залишити свої домівки. Сидіти довелося на східцях, — розповідає Ірина. — У Краматорську я звернулася до служби, яка надає допомогу переселенцям, щоб відновити хоча б трудову книжку та шкільні документи Вадима. Хоча сина на новому місці до школи прийняли і без них.

На новому місці квартиру Ірина знайшла через агентство з нерухомості. Та, як виявилося, одні люди намагаються допомагати тим, хто потрапив у біду, а інші наживаються на чужому горі. Коли жінка зустрілася безпосередньо з господарем, він назвав значно вищу ціну за оренду помешкання, ніж сказали в агентстві. При цьому вимагав заплатити за декілька місяців наперед. Тож довелося шукати інший варіант.

— Випадково натрапила в Інтернеті на квартиру, де ми мешкаємо зараз. Платимо лише за комунальні послуги. Щоправда, зможемо тут жити тільки до травня, поки не повернуться господарі, — продовжує Ірина. — Звичайно, хочеться додому, але повернемося туди тільки тоді, коли там буде законна українська влада, а не якісь надумані «республіки».

За словами Ірини, зараз взагалі дуже багато її колись проросійськи налаштованих знайомих із Луганська кардинально змінили свою думку. Наприклад, одна з подруг до початку бойових дій дуже хотіла жити в Росії. Та декілька місяців поневірянь з двома дітьми під обстрілами терористів без грошей та продуктів харчування, змусили її замислитися. Зрозуміла, що українці потрібні лише Україні.

— Зараз там люди не отримують ні зарплат, ні пенсій, ні соціальних виплат. Моя сестра на роботі не отримала жодної копійки з вересня минулого року. Також розповідає, що в місті останнім часом взагалі стало неможливо — постійні канонади, залпи і «феєрверки». Та найбільше мої рідні, які залишилися в Луганську, переживали, щоб не було відповіді від українських військових. Проте сили АТО ніколи не стріляли по мирному населенню. І відповідні висновки мешканці міста вже зробили, — каже Ірина. — Мій чоловік переконаний, що Луганськ все одно буде частиною України, тож невдовзі ми обов'язково повернемося додому.

Дружина Вадима Боржовського Євгенія, як і він сам, родом із селища Успенка-1, що на Луганщині. Там вони познайомилися, разом навчались у школі та технікумі, 4 роки зустрічалися, потім одружилися.

— До Краматорська я з донькою Веронікою, якій трохи більше року, переїхала лише у грудні. До цього весь час жили в зоні бойових дій. Та з кожним днем ставало дедалі небезпечніше. Я просто не могла без презирства дивитися на людей, які намагаються встановити свої порядки на моїй Батьківщині. Взагалі я дуже люблю Україну і хвилююсь за неї. Через це в мене постійно виникали конфліктні ситуації із проросійськи налаштованими друзями та сусідами, — розповідає Євгенія. — Коли вирішили переїхати в Краматорськ, то виявилося, що з маленькою дитиною на руках зробити це не так просто. На автобуси — величезні черги. Тож, дякуючи Вадиму, вийшли на знайомих, які перевезли нас до Краматорська. При переїзді на блокпостах майже не зупиняли, бачачи, що в автомобілі мала дитина.

Дружина Вадима Євгенія з донькою Веронікою

До приїзду своїх рідних чоловік знайшов та винайняв квартиру. Сплачують за неї близько двох тисяч гривень на місяць. Дечим допомагає і місцева влада. На новому місці потроху звикають і тішаться, що вже не чують постійної стрілянини та вибухів. І Євгенія впевнена, що перемога буде за нами, українцями!

Андрій БОНДАРЕНКО,
Роман ВУС,
Микола ФЕДОРКІВ
із зони АТО.
Фото Миколи ФЕДОРКІВА та Романа ВУСА

ІСТОРІЯ ЗІ ЩАСЛИВИМ КІНЦЕМ

ГІРСЬКІ ПІХОТИНЦІ ЯК ПРИКЛАД СОЛДАТСЬКОЇ СТІЙКОСТІ

Завдяки зусиллям Відділу взаємодії щодо звільнення військовополонених при Міністерстві оборони України та групи «Патріот» нещодавно вдалося звільнити з полону бойовиків так званої «ДНР» чотирьох бійців 128-ї гірсько-піхотної бригади, одного пораненого бійця цієї ж бригади, 8-х волонтерів та одну цивільну особу.

Зазвичай потрапляння військовика в полон викликає негативні емоції. Однак у даному випадку наших військовиків навряд чи можливо ним дорікнути. Адже Руслан Шкамлотов, Ігор Пилипака, Юрій Іванюк та Євген Шевчук входили до складу групи з 11 військовиків, яка разом з іншими такими ж прикривала відхід основних сил 128-ї гірсько-піхотної бригади з так званого «Дебальцівського плацдарму».

Пригадаємо, на той момент навколо угруповання україн-ських підрозділів, які обороняли та утримували цей плацдарм, точилися запеклі бої. Бойовики зосередили на цій ділянці значні сили та засоби, зокрема переважну кількість артилерії та бронетехніки, й атакували позиції українських військ як з фронту, так і з флангів.

Згодом, аби не ставити під загрозу життя та здоров'я більшості українських військовиків на плацдармі, вище командування прийняло рішення про їхнє виведення з нього.

Аби головні сили угруповання відійшли з плацдарму, на позиціях прикриття були розміщені кілька підрозділів українських військ. До складу одного з них і входили ці хлопці.

Вони трималися до останнього, прикриваючи відхід своїх товаришів. Бойовики вже обійшли та оточили групу українських бійців, але ті продовжували чинити опір. Знаючи, що українських бійців залишилося небагато, бойовики намагалися постійними обстрілами з мінометів виснажити їх, а потім повністю знищити. Адже саме міномет, який має навісну траєкторію стрільби, найбільш ефективний при стрільбі по піхоті, яка обороняється в облаштованих укриттях та окопах. Тож бойовики методично закидували позиції невеличкого українського підрозділу мінами.

Зрештою виникла критична ситуація, коли перед українськими бійцями постала цілком реальна перспектива або всім загинути, або спробувати прорватися через позиції бойовиків. Було зрозуміло, що навряд чи є багато шансів прорватися всім вцілілим на той момент українським бійцям, особливо пораненому, який був серед них. Тим більше, що боєкомплект на той момент в них вже майже вичерпався.

Тож воїни вирішили, що варто тим, хто ще має боєприпаси і здатний до активних дій, прориватися до українських позицій, які на той час вже розташовувались на значній відстані на північ, а решта разом з пораненим має дати своїм товаришам час та шанс на прорив, затримавши ворога.

Отже, шестеро наших бійців приховано висунулись зі старих позицій та пішли на прорив. На жаль, їхня доля досі невідома, а п'ятеро, серед них і поранений боєць, залишились без боєприпасів на місці, імітуючи утримування своїх позицій. Після того, як бойовики після чергового масованого мінометного обстрілу не отримали вогню у відповідь з українських позицій, вони вирішили, що українські бійці вже знищені. Незабаром бійці, які залишились на позиціях, потрапили в полон до бойовиків «ДНР».

Наших вояків кинули в буцегарню, допитували. Де саме їх утримували, вони не знали, адже бойовики ретельно приховували їхнє місцезнаходження. У той момент наші хлопці аж ніяк не могли впливати на свою подальшу долю.

Але цим бійцям пощастило. Їх порівняно швидко вдалося звільнити з полону. Завдяки плідній праці та зусиллям Відділу взаємодії при Міністерстві оборони України, групі «Патріот» та особисто раднику заступника Міністра оборони України Василю Будику вони незабаром були передані бойовиками українській стороні.

Але, не всі історії з нашими полоненими мають такий, порівняно щасливий кінець. Як повідомив Василь Будик, чимало факторів неабияк ускладнюють процес обміну військовополоненими між сторонами конфлікту. Наприклад, дуже нестійка «вертикаль командування» в бойовиків, коли низка бандугруповань не підпорядковуються своєму «центральному командуванню», відсутність єдиного, так би мовити реєстру полонених, які перебувають у руках бойовиків, та навіть їхнє бажання приховати чисельність та особи захоплених ними українських військовиків з метою подальшого обміну особисто ними самими цих полонених на бойовиків того чи іншого формування за їхнім вибором.

Більше того, часто бойовики захоплюють «у полон» не військових, а волонтерів, цивільних осіб, але видають їх на перемовинах за військовослужбовців українського війська. Робиться це з метою отримання викупу, збільшення кількості «одиниць обміну», або для залякування цивільного населення як у зоні конфлікту, так й за його межами, щоб воно не підтримувало українських військовослужбовців.

Залишається порадіти за наших захисників Дебальцевого, які гідно повели себе як на передовій (виконали до кінця своє завдання й успішно прикрили відхід своїх товаришів по зброї), так і в полоні, не зрадивши товаришів та командирів по службі.

Після повернення з полону хлопці були ретельно обстежені медиками і нині відпочивають.

Костянтин МАШОВЕЦЬ,
із зони АТО

БОРІТЕСЯ — ПОБОРЕТЕ!

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СЛОВО СТАЛО НАШОЮ ЗБРОЄЮ

На честь 201-ї річниці від дня народження Тараса Григоровича Шевченка в Києві у прямому ефірі Українського радіо «Культура» відбувся 18-годинний радіомарафон. Організували проведення заходу Міністерство культури та Державний комітет телебачення і радіомовлення України.

Участь у радіомарафоні «Борітеся — поборете! Шевченко мобілізує» взяли майже 400 людей. Читали вірші Великого Кобзаря Президент України Петро Порошенко, Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, військовослужбовці Збройних Сил України, волонтери.

За словами віце-прем'єр-міністра — Міністра культури України В'ячеслава Кириленка, Кобзар у нас сьогодні у військовій формі, у формі бійця АТО, і читають його сьогодні самі бійці АТО. 9 березня 2015 року сам Тарас Шевченко став бійцем АТО.

Кожен учасник марафону упродовж двох хвилин читав поезію геніального українського поета.

— Історичне значення постаті Тараса Шевченка дуже важливе як для мене особисто, так і для моєї родини, і для мого підрозділу. Тому, почувши про цей захід, я відразу дав згоду на участь у ньому, — розповів капітан Вадим Сухаревський, який воював на Донбасі.

За особисту мужність і героїзм, виявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, влітку минулого року капітан Сухаревський був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня. Офіцер розповів, що для багатьох воїнів на передовій твори Шевченка мають надзвичайне значення.

Поезію «І мертвим, і живим…» прочитав курсант Одеської національної морської академії Павло Георг. Цей юнак — один із тих сміливих курсантів-нахімовців, які минулого року співали гімн України, коли загарбники піднімали над академією російський «триколор».

Серед присутніх було чимало дівчат у військових одностроях. Так, курсант Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка Юлія Голуб, яка родом з міста Корсунь-Шевченківський, читала поезію «Дівичії ночі». Для Юлі Тарас Шевченко є пророком українського народу, а його Кобзар — другою Біблією. Тому за порадою, за мудрістю вона звертається до впливового слова Шевченка.

Варто додати: незабаром Україна відзначатиме ще одну визначну дату — 175 років з часу виходу друком першої поетичної збірки Тараса Шевченка «Кобзар». Символічно, що кожен учасник радіомарафону отримав у подарунок «Кобзар» у палітурці в мілітарному стилі.

У прямому ефірі лунали не лише вірші Тараса Шевченка, а й пісні на основі його поезій, а також архівні записи та цікаві факти з життя видатного поета. Радіомарафон у такому форматі проводився в Україні вперше і мав великий резонанс серед поціновувачів творчості Кобзаря.

Олена КРУГЛЄНЯ,
«Народна армія»

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

Людмила ГУЦАЛЮК,
член Національної спілки журналістів України

ХТО, ЯКЩО НЕ ТИ

А ти — спокійно спиш ночами?
І душу не гризе сумління,
Як над синами плачуть мами,
Як волю ставлять на коліна?

А ти знайшов уже причину,
Щоб не піти до військкомату?
То почекай, поки не згине
Твоя земля, батьківська хата.

А ти переключив програму,
Коли новини транслювали?
То поспілкуйся із синами,
Щоб рідну мову забували.

Твоя, як завжди хата скраю?
Усе поммо тебе лине?
Дозволь, тепер я запитаю:
Ти впевнений, що ти — мужчина?

ПЕРЛИНИ МУДРОСТІ

Любітеся, брати мої, Украйну любіте, і за неї, безталанну, Господа моліте.

***

Україно, Україно! Серце моє, ненько! Як згадаю твою долю, заплаче серденько!

***

Господа благав,
Щоб наша правда не пропала,
Щоб наше слово не вмирало

***

Здається — кращого немає нічого в Бога, як Дніпро та наша славная країна…

***

Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине…
От де, люде, наша слава,
Слава України!

Тарас ШЕВЧЕНКО

МИСТЕЦЬКИЙ ДЕСАНТ

МУЗИЧНЕ ВІТАННЯ «ДЕСНІ»

Артисти Заслуженого академічного ансамблю пісні і танцю Збройних Сил України завітали із концертом до 169-го навчального центру Сухопутних військ Збройних Сил України. У залі клубу зібралися здебільшого мобілізовані військовослужбовці, які найближчим часом після завершення підготовки вирушать у бойові підрозділи.

— Так співпало, що концерт відбувся напередодні 8 березня. Тож ми не могли не привітати і жінок, які є найдорожчими для солдатів, — розповів начальник ансамблю полковник Сергій Макаренко.

Військові артисти порадували глядачів українськими піснями, народними танцями та естрадними номерами. Родзинкою їхнього виступу стала художня постанова «Безсмертя», поставлена балетмейстером ансамблю Євгенієм Черновим і присвячена подіям на Майдані й усім героям, які захищають незалежність нашої держави.

За словами полковника Сергія Макаренка, нещодавно ансамбль повернувся із зони АТО, де давав концерти для військовослужбовців, які перебувають у Краматорську та місцевих мешканців. Протягом дня довелося виступати чотири рази. Попри щільний графік, усі артисти розуміють наскільки такі концерти необхідні військовослужбовцям. Зараз спільно із Міністерством культури України розробляється проект, щоб наприкінці березня ансамбль відвідав усі сектори в зоні АТО.

Роман ВУС,
«Народна армія»

ПАМ'ЯТАЄМО

«РОБІТЬ ЦЕЙ СВІТ КРАЩИМ, БО ВИ У НЬОМУ ЖИВЕТЕ!»

Минуло 40 днів, як в автомобільній катастрофі загинув відомий співак, громадський діяч та чудова людина 46-річний Андрій Кузьменко. Його прихильники й досі не можуть змиритися з цією втратою. На майдан Незалежності, де встановили портрет лідера групи «Скрябін», безперервно несуть квіти та запалюють там лампадки. На екрані ще не раз з'явиться його кліп, втім ми вже ніколи не почуємо нових пісень Андрія…

«З ним товаришував ледь не кожен артист української естради. Не любити Андрія було неможливо. Якщо мені ставало сумно на душі, це означало, що я мав брати слухавку і набирати Кузю! Він завжди щось придумував, вправно викручувався зі складних життєвих негараздів і допомагав це робити друзям. Його дотепні жарти знімали будь-яку напругу. Незважаючи на унікальний талант, у Скрябіна була така простота і легкість спілкування, що він миттю знищував увесь пафос, в яке б вишукане суспільство не потрапляв. Я не знаю, як ми будемо без нього…» — розповів давній товариш Кузьменка Олександр Пономарьов.

Втім лише після загибелі співака стають відомі неймовірні факти з його життя та масштаби його особистості. Виявляється, що Андрій ще з початку бойових дій на Донбасі безперервно допомагав армії та бійцям. Здавалося, що це стало його головною місією. Він возив на Схід військовикам гуманітарну допомогу. Зокрема Скрябін подарував війську два позашляховики, один з яких отримав назву «Кузьма». У соціальній мережі Андрій виклав світлину, де він сфотографований з десятком бійців, із підписом: «Це не вони фотографуються з волохатою мавпою, це я роблю фото з героями!» Андрію завжди було притаманно применшувати значущість своїх вчинків, він любив називати себе «простим чолов'ягою». Афішувати свою благодійність співак не тільки відмовлявся, а й суворо забороняв розголошувати тим, хто знав про неї. Дотепний та сміливий, шалений правдолюб Андрій ніколи не боявся гостро висловлюватися, без труднощів обговорювати з журналістами геть усе, втім волонтерство було для нього табу.

«Там, де починаються камери та журналісти, закінчується благодійність», — відповів одного разу Кузьма кореспонденту «Народної армії», коли той попросив його розповісти про свою допомогу українському війську. При чому цей короткий діалог відбувався в Головному військово-медичному клінічному центрі «ГВКГ» МО України, де Кузьма давав благодійний концерт для поранених бійців. Такі заходи завжди приносили Андрію колосальне задоволення. Він про це не говорив, але все було зрозуміло і без слів. Його очі світилися радістю так, як не сяяли на жодному концерті. А тут він співав просто, щоб підтримати бійців. Адже найціннішою подякою за свою творчість для нього були усмішки воїнів.

— Кузьма був у госпіталі частим гостем, — розповідає одна з волонтерок військового шпиталю Інна Ткачова. Вона й досі не може повірити, що її кумира, а знедавна — і хорошого друга — більше немає. — Ми з ним познайомилися просто тут — у коридорі столичного госпіталю. Коли побачила його вперше, ледь не знепритомніла! Не могла повірити своїм очам, що то сам Андрій Кузьменко приїхав до нас. Але згодом вже ніхто не дивувався. Щойно в Кузьми з'являвся вільний час, він мчав сюди з повними пакетами продуктів та подарунків. Він так покращував бійцям настрій, що я інколи не впізнавала наших поранених! Абсолютно щасливі, у піднесеному настрої — такими залишалися наші пацієнти після візиту відомого співака. Як він це робив, я не розумію, втім це була його особливість. Він міг переконати навіть хлопців, що лежали без ніг і вважали, що життя скінчилося, в тому, що воно в них тільки починається, а попереду — чудове майбутнє! Хлопці часто просили його: «Кузьма, ти не привозь нам більше ніяких подарунків, головне — сам приїжджай!». І він приїжджав…

— Кузьменко був, мені здається, найголовнішим волонтером країни. Дуже зворушливою була мить, коли Андрій в листопаді минулого року вкотре прийшов до госпіталю та побачив, наскільки там палати переповнені пораненими. Тоді він без вагань почав забирати бійців, яким необов'язково було за медичними показниками знаходитися в лікарні, до себе додому, — вражено розповів один з товаришів співака, відомий львівський радіоведучий Андрій Великий.

Кузьма надто рано залишив цей світ. Мабуть, і справді небеса забирають найкращих. Втім він залишив по собі величезний позитивний слід! Скрябін часто казав: «Робіть цей світ кращим, бо ви у ньому живете!». Ми будемо пам'ятати тебе і твій заповіт, Андрію. Мирного тобі спочинку.

Оксана МАРЧУК,
«Народна армія»

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20143
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40261

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Роман БАКУМЕНКО
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та рекламі несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.